

Zadeva T-142/03

Fost Plus VZW proti Komisiji Evropskih skupnosti

„Ničnostna tožba – Tožba, ki jo vloži pravna oseba – Akt, ki jo posamično zadeva –
Odločba 2003/82/ES – Cilji predelave ter recikliranja materialov in odpadne
embalaže – Direktiva 94/62/ES – Nedopustnost“

Sklep Sodišča prve stopnje (tretji senat) z dne 16. februarja 2005 . . . . . II - 593

Povzetek sodbe

- 1. Ničnostna tožba – Fizične ali pravne osebe – Akti, ki jih neposredno in posamično zadevajo – Odločba, ki potrjuje, da je država članica preseгла ciljne deleže iz člena 6(1)(a) in (b) Direktive 94/62 – Tožba podjetja za obdelavo gospodinjske odpadne embalaže – Nedopustnost
(člen 230(4) ES; Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 94/62)*

2. *Evropske skupnosti – Sodni nadzor zakonitosti aktov institucij – Splošni akti – Obveznost držav članic, da določijo popoln sistem pravnih sredstev, ki omogoča zagotavljanje spoštovanja pravice do učinkovitega sodnega varstva – Možnost vložitve ničnostne tožbe pri sodišču Skupnosti v primeru neizogibne ovire na ravni nacionalnih procesnih pravil – Izključitev*
(člen 230(4) ES)
3. *Ničnostna tožba – Fizične ali pravne osebe – Akti, ki jih neposredno in posamično zadevajo – „Contra legem“ razlaga pogoja glede zahteve po posamični prizadetosti – Nedopustnost*
(člen 230(4) ES)

1. Podjetja za obdelavo gospodinjske odpadne embalaže, ki so ga prej odobrili nacionalni organi, odločba Komisije, ki potrjuje, da je država članica presegla ciljne deleže iz člena 6(1)(a) in (b) Direktive 94/62 o embalaži in odpadni embalaži, ki zadevajo predelavo in recikliranje ter so določeni za vse embalažne materiale in odpadno embalažo, ne zadeva posamično.

Drugič, dejstvi, da ima tožeča stranka precejšen tržni delež na trgu gospodinjske embalaže in da je njena glavna dejavnost zbiranje in predelava gospodinjske odpadne embalaže, ter okoliščina, da naj bi bili zato višina in verjetnost morebitne globe zanjo večji kot za druge gospodarske subjekte, še ne dokazujejo, da jo izpodbijana odločba zadeva posamično. Gospodarske posledice, za katere tožeča stranka trdi, da naj bi jih utrpela zaradi sporne določbe, namreč – tudi če je bil izdajatelj akta seznanjen z njimi – same po sebi ne zadoščajo, da bi lahko govorili o individualizaciji zadevne osebe v odnosu do splošne norme.

Prvič, zadevna odločba zadeva tožečo stranko samo zaradi njenega objektivnega statusa gospodarskega subjekta, ki deluje v sektorju embalaže, torej enako, kot zadeva kateri koli drugi gospodarski subjekt, ki je zdaj v enakem položaju ali bi se lahko znašel v njem.

Tretjič, dejstvo, da je Komisija odločbo utemeljila z obstojem obveznosti, značilnih za tožečo stranko, in s podatki, ki se nanašajo nanjo, zadošča za zagotovi-

tev individualizacije tožeče stranke samo, če upoštevanje njenega položaja izhaja iz upoštevanih predpisov. To bi veljalo, če bi bila po eni strani Komisija na podlagi posebnih določb primorana upoštevati posledice akta, ki ga name-rava sprejeti, za položaj določenih posameznikov, tako da bi lahko na podlagi te okoliščine ti individualizirali, ter tudi, če bi bilo z upoštevanimi določbami predvideno, da ima zainteresirana stranka pravico do sodelovanja v predhodnem postopku.

Četrtrič, razen če glede tega obstaja izrecna določba, niti postopek priprave splošnih aktov niti splošni akti sami, kot ukrepi splošne narave, ne predpostavljajo na podlagi splošnih načel prava Skupnosti sodelovanja oseb, ki jih ti akti zadevajo, saj interese teh oseb zastopajo politični organi, katerih naloga je sprejemanje teh aktov. Zato tožeča stranka iz načela dobrega upravljanja ne more izpeljati postopkovne pravice, iz katere bi lahko izhajala pravica do vložitve ničnostne tožbe.

2. Čeprav so države članice dolžne predvideti celostni sistem pravnih sredstev in postopkov za zagotovitev spoštovanja pravice do učinkovitega sodnega varstva, pa razlaga pravil dopustnosti iz člena 230 ES, po kateri bi bilo treba ničnostno tožbo razglasiti za dopustno, če se, potem ko sodišče Skupnosti preuči konkretna nacionalna postopkovna pravila, izkaže, da ta posamezniku ne dopuščajo vložitve tožbe, s katero bi lahko postavil pod vprašaj veljavnost izpodbijanega akta Skupnosti, ni dopustna. Neposredne ničnostne tožbe pred sodiščem Skupnosti ni mogoče sprožiti niti, če je mogoče dokazati, potem ko to sodišče preuči konkretna nacionalna postopkovna pravila, da ta posamezniku ne dopuščajo vložitve tožbe, s katero bi lahko postavil pod vprašaj veljavnost izpodbijanega akta Skupnosti. V takem sistemu bi moralo namreč sodišče Skupnosti v vsakem konkretnem primeru preučiti in razložiti nacionalno procesno pravo, kar bi presegalo njegove pristojnosti znotraj nadzora zakonitosti aktov Skupnosti.

(Glej točko 76.)

(Glej točke 51, 52, 55, 61, 70 in 71.)

3. Čeprav je treba pogoj o posamičnem interesu, ki ga postavlja člen 230, četrtri

odstavek, ES, razlagati z vidika načela učinkovitega sodnega varstva, ob upoštevanju različnih okoliščin, ki lahko tožečo stranko individualizirajo, pa taka razlaga ne more priversti do odstopanja

od zadevnega pogoja, ki ga izrecno določa Pogodba, ne da bi bile s tem presežene pristojnosti, ki jih ta akt dodeljuje sodišču Skupnosti.

(Glej točko 77.)